Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (sjunde avdelningen)

den 12 maj 2021 *

”Begäran om förhandsavgörande – Skyddet av arter av vilda djur och växter genom kontroll av handeln med dem – Förordningarna (EG) nr 338/97 och nr 865/2006 – Kaviar av störarter – Införsel till Europeiska unionens tullområde såsom personliga tillhörigheter eller tillhörigheter som ingår i hushåll – Importtillstånd – Undantag – Högst 125 gram per person – Överskridande – Avsikten är att ge bort den i gåva till någon annan”

I mål C-87/20,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Bundesfinanzhof (Federala skattedomstolen, Tyskland) genom beslut av den 15 oktober 2019, som inkom till domstolen den 19 februari 2020, i målet

Hauptzollamt B

mot

XY,

meddelar

DOMSTOLEN (sjunde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Kumin, ordföranden på andra avdelningen A. Arabadjiev (referent) samt domaren T. von Danwitz,

generaladvokat: J. Richard de la Tour,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– Hauptzollamt B, genom A. Wollschläger, i egenskap av ombud,

– Tysklands regering, genom J. Möller och S. Eisenberg, båda i egenskap av ombud,

– Tjeckiens regering, genom M. Smolek, J. Vláčil och L. Dvořáková, samtliga i egenskap av ombud,

– Europeiska kommissionen, genom C. Hermes och R. Tricot, båda i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: tyska.

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 7.3 i rådets förordning (EG) nr 338/97 av den 9 december 1996 om skyddet av arter av vilda djur och växter genom kontroll av handeln med dem (EGT L 61, 1997, s. 1, och rättelse i EUT L 220, 2019, s. 28), i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EU) nr 1320/2014 av den 1 december 2014 (EUT L 361, 2014, s. 1) (nedan kallad förordning nr 338/97), och av artikel 57.5 a i kommissionens förordning (EG) nr 865/2006 av den 4 maj 2006 om närmare föreskrifter för tillämpningen av förordning nr 338/97 (EUT L 166, 2006, s. 1), i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EU) 2015/870 av den 5 juni 2015 (EUT L 142, 2015, s. 3) (nedan kallad förordning nr 865/2006).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Hauptzollamt B (huvudtullkontoret B, Tyskland) och XY. Målet rör ett beslag av sex burkar med kaviar av störarter, med en vikt på 50 gram (g) vardera, på grund av att den berörda personen inte uppvisat något importtillstånd vid inresan till Europeiska unionens tullområde.

Tillämpliga bestämmelser

Internationell rätt

3 Syftet med konventionen om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter som undertecknades i Washington den 3 mars 1973 (*United Nations Treaty Series*, vol. 993, nr I-14537) (nedan kallad CITES), är att säkerställa att den internationella handeln med de arter som finns upptagna i dess bilagor, samt delar eller derivat därav, inte är menlig för bevarandet av den biologiska mångfalden och bygger på en hållbar användning av vilda arter.

4 Denna konvention, som unionen tillträdde den 8 juli 2015, trädde i kraft i unionen den 1 januari 1984 i enlighet med rådets förordning (EEG) nr 3626/82 av den 3 december 1982 om genomförande i gemenskapen av konventionen om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter (EGT L 384, 1982, s. 1; svensk specialutgåva, område 15, volym 4, s. 60). Den förordningen upphävdes genom förordning nr 338/97, i vars artikel 1 andra stycket det föreskrivs att den sistnämnda förordningen ska tillämpas under iakttagande av de mål, principer och bestämmelser som återfinns i CITES.

5 Resolutionen från partskonferensen 13.7 (Rev.CoP17) om kontroll av handeln med exemplar som utgör personliga tillhörigheter eller tillhörigheter som ingår i hushåll, har följande lydelse:

”…

Partskonferensen för [CITES]

1. Beslutar att begreppet ’personliga tillhörigheter eller tillhörigheter som ingår i hushåll’ i artikel VII.3 avser exemplar som
   a) utgör personlig egendom eller innehas för personligt bruk, i icke-kommersiellt syfte,
   b) har förvärvats lagligen, och
   c) vid tidpunkten för import, export eller återexport aningen
      i) bars, transporterades eller ingick i det personliga bagaget, eller

ii) utgjorde en del av ett flyttlass.

…

3. Parterna är ense om:

…

b) att det inte krävs något export- eller importtillstånd eller något återexportintyg för personliga tillhörigheter eller tillhörigheter som ingår i hushåll som utgör döda exemplar, delar av eller derivat av de arter som anges i bilaga II, med undantag för

…

iv) följande exemplar, om mängden överstiger de angivna gränserna:

– Högst 125 gram kaviar av störarter (Acipenseriformes spp.) per person, i behållare som är individuellt märkta i enlighet med resolution Conf. 12.7 (Rev. CoP17),

…”

6 I bilaga I till denna resolution, med rubriken ”Riktlinjer för tolkning av vad som utgör personliga tillhörigheter eller tillhörigheter som ingår i hushåll”, föreskrivs följande:

”…

Definition av tillhörigheter eller tillhörigheter som ingår i hushåll

8. Exemplaren ska utgöra personlig egendom eller innehas för personligt bruk, i icke-kommersiellt syfte. Detta utesluter all användning i kommersiellt syfte eller försäljningssyfte, presentation i kommersiellt syfte, innehav eller transport i försäljningssyfte eller utbjudande till försäljning.

…”

Unionsrätt

Förordning nr 338/97

7 Skäl 12 i förordning nr 338/97 har följande lydelse:

”För att säkerställa effektiva kontroller och underlätta tullförfaranden bör tullstationer med utbildad personal utses för att genomföra nödvändiga formaliteter och kontroller när exemplar förs in i [unionen], för att åstadkomma ett förfarande för tullgodkännande eller användning i enlighet med vad som anges i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, 1992, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4) eller när exemplar exporteras eller reexporteras från [unionen]. Det bör också finnas inrättningar som säkerställer att levande exemplar blir förvarade och omhändertagna på ett riktigt sätt.”

8 I artikel 1 i förordning nr 338/97 föreskrivs följande:

”Syftet med denna förordning är att skydda arter av vilda djur och växter och säkerställa deras bevarande genom kontroll av handeln med dem, i enlighet med de bestämmelser som fastställs i följande artiklar.

Denna förordning skall tillämpas under iakttagande av de mål, principer och bestämmelser som återfinns i den konvention som definieras i artikel 2.”

9 I artikel 2 i denna förordning föreskrivs följande:

”I denna förordning avses med

…

j) *personliga tillhörigheter eller tillhörigheter som ingår i hushåll*: döda exemplar, delar av eller derivat av exemplar som tillhör en privatperson och utgör en del eller kommer att utgöra en del av vederbörandes normala egendom och tillhörigheter,

…

t) *exemplar*: varje levande eller dött djur eller levande eller död växt av de arter som upptagits i bilagorna A–D, eller varje del eller derivat därav, som ingår i andra varor eller inte, och varje annan vara beträffande vilken det av medföljande dokument, förpackningen, märkningen eller etiketten eller av någon annan omständighet framstår som att det är fråga om delar eller derivat av djur eller växter av dessa arter, utom om dessa delar eller produkter särskilt har undantagits från tillämpningen av bestämmelserna i denna förordning eller bestämmelserna i den bilaga där den berörda arten har upptagits genom en hänvisning till detta i de berörda bilagorna.

…”

10 I artikel 4.2 första stycket i förordningen föreskrivs följande:

”Införsel till [unionen] av exemplar av arter som upptagits i bilaga B får ske under förutsättning att de nödvändiga kontrollerna har genomförts och att ett av en administrativ myndighet i bestämmelsemedlemsstaten utfärdat importtillstånd dessförinnan uppvisats vid det tullkontor vid gränsen där införseln skall göras.”

11 Artikel 7.3 i samma förordning har rubriken ”*Personliga tillhörigheter eller hushållsföremål*”. I den punkten föreskrivs följande:

”Trots vad som sägs i artiklarna 4 och 5, ska de bestämmelserna inte tillämpas på döda exemplar eller på delar eller derivat av exemplar av arter som upptagits i bilagorna A–D, när det handlar om personliga tillhörigheter eller hushållsföremål som införts till [unionen] eller exporterats eller reexporterats från [unionen] i enlighet med de bestämmelser som ska fastställas av kommissionen. …”

12 I artikel 16.2 i förordning nr 338/97 anges att de nödvändiga åtgärder som medlemsstaterna vidtar för att beivra överträdelser av bestämmelserna i denna förordning, vilket bland annat omfattar införsel till unionen av exemplar utan vederbörligt tillstånd eller intyg, ska ”anpassas efter överträdelsens art och svårhetsgrad och omfattar bestämmelser om beslag av och, när så är lämpligt, förverkande av exemplar”.

13 I bilaga B till förordningen återfinns ”Acipenseriformes spp. (II) [Störartade fiskar] (Utom de arter som är upptagna i bilaga A)”.

Förordning nr 865/2006

14 I skälen 1, 2 och 6 i förordning nr 865/2006 anges följande:

”(1) Bestämmelser behövs för att genomföra rådets förordning (EG) nr 338/97 och för att [CITES] … skall kunna iakttas.

(2) För att förordning (EG) nr 338/97 skall genomföras på ett enhetligt sätt bör det fastställas detaljerade villkor och kriterier för behandlingen av ansökningar om tillstånd och intyg och för utfärdande, giltighet och användning av sådana handlingar. Det bör därför fastställas förlagor för dessa handlingar.

…

(6) Det är nödvändigt att fastställa förfaranden för hur märkning av vissa exemplar av arter skall ske, för att underlätta identifiering och säkerställa att bestämmelserna i förordning (EG) nr 338/97 genomförs.”

15 I artikel 9 i förordning nr 865/2006 föreskrivs följande:

”Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 31, 38, 44b, 44i och 44p ska separat importtillstånd, importanmälan, exporttillstånd eller återexportintyg utfärdas för varje enskilt varuparti av exemplar som utgör del av en hel varusändning.”

16 I artikel 57 i förordningen, med rubriken ”Införsel och återinförsel till [unionen] av personliga tillhörigheter eller hushållsföremål”, föreskrivs följande:

”1. Undantaget från artikel 4 i förordning (EG) nr 338/97 för personliga tillhörigheter eller hushållsföremål enligt artikel 7.3 i den förordningen skall inte gälla för exemplar som används för kommersiell förtjänst, säljs, visas för kommersiella ändamål, bevaras för försäljning, saluförs eller transporteras för försäljning.

…

3. Första gången en person som har sin permanenta bosättning i [unionen] för in personliga tillhörigheter eller hushållsföremål, inbegripet jakttroféer, som innefattar exemplar av de arter som förtecknas i bilaga B till förordning (EG) nr 338/97 i [unionen], skall det inte krävas att ett importtillstånd visas upp för tullen, om originalet av ett exportdokument eller återexportdokument och en kopia av detta kan visas upp.

…

4. När en person som har sin permanenta bosättning i [unionen] återinför i [unionen] personliga tillhörigheter eller hushållsföremål, inbegripet jakttroféer, som innefattar exemplar av de arter som förtecknas i bilaga A eller B till förordning (EG) nr 338/97, skall det inte krävas att ett importtillstånd visas upp för tullen, förutsatt att ett av följande dokument uppvisas:

a) Den av tullen påtecknade innehavarens kopia (blankett 2) av ett tidigare använt gemenskapstillstånd för import eller export.

b) Kopian av det exportdokument eller återexportdokument som avses i punkt 3.

c) Bevis för att exemplaren förvärvats inom [unionen].

5. Med avvikelse från punkterna 3 och 4 ska uppvisande av importtillstånd eller (åter)exporttillstånd inte krävas för införsel eller återinförsel till gemenskapen av följande föremål som förtecknas i bilaga B till förordning (EG) nr 338/97:

a) Högst 125 g kaviar av störarter (*Acipenseriformes* spp.) per person, i behållare som är individuellt märkta …

…”

Tysk rätt

17 Om det vid en tullkontroll konstateras att djur eller växter har importerats eller exporteras utan de tillstånd eller andra handlingar som krävs i detta syfte, ska dessa i enlighet med 51 § punkt 2 första meningen Bundesnaturschutzgesetz (federal lag om naturskydd), tas i beslag av tullmyndigheten.

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

18 I december 2015 reste XY in i unionens tullområde genom flygplatsen i Düsseldorf (Tyskland), med sex burkar kaviar av störarter på 50 g vardera, utan att inneha det importtillstånd som avses i 51 § punkt 2 den federala lagen om naturskydd.

19 Efter det att huvudtullkontoret B hade beslagtagit dessa burkar överklagade XY till Finanzgericht Düsseldorf (Skattedomstolen i Düsseldorf, Tyskland). Denna domstol biföll delvis överklagandet och fann att även om ägg från störarter finns upptagna i bilaga B till förordning nr 338/97 och importen av dem därför omfattas av ett importtillstånd, var detta beslag emellertid rättsstridigt, eftersom huvudtullkontoret B borde ha låtit XY få behålla två av de sex aktuella kaviarburkarna, vilket motsvarade en mängd som inte översteg 125 g, och att denna mängd inte var avsedd att användas i kommersiellt syfte, eftersom XY hade för avsikt att ge bort dem till sina barn eller själv konsumera dem.

20 Huvudtullkontoret B överklagade avgörandet till den hänskjutande domstolen och gjorde gällande att om den gräns på 125 g som avses i artikel 57.5 a i förordning nr 865/2006 överskrids, ska all den transporterade kaviarn av störarter beslagtas och inte enbart överskottsmängden. Huvudtullkontoret B bestred vidare att de burkar med kaviar av störarter som importerats av XY kunde kvalificeras som ”personliga tillhörigheter eller tillhörigheter som ingår i hushåll” i den mening som avses i artikel 2 j i förordning nr 338/97, eftersom dessa burkar var avsedda att ges bort till tredje man.

21 Den hänskjutande domstolen vill i detta sammanhang få klarhet i hur artikel 57.5 a i förordning nr 865/2006 ska tolkas, eftersom – förutom att denna bestämmelse inte tolkas och tillämpas enhetligt i medlemsstaterna – det syfte som eftersträvas med denna förordning samt med förordning nr 338/97 och CITES, det vill säga skyddet av utrotningshotade arter av vilda djur och växter, talar för att denna bestämmelse ska tolkas restriktivt, vilket innebär att hela den mängd av kaviar av störarter som importerats ska beslagtas av den behöriga tullmyndigheten om gränsen på 125 g överskrids. Såväl den omständigheten att denna bestämmelse inte är av straffrättslig karaktär som en analog tolkning av artikel 23.2 och artikel 27 i rådets förordning (EG) nr 1186/2009 av den 16 november 2009 om upprättandet av ett gemenskapssystem för tullbefrielse (EUT L 324, 2009, s. 23), i vilka det föreskrivs värden respektive kvantiteter upp till vilka de varor som omfattas av denna förordning är befriade från importtullar, motiverar emellertid en mindre restriktiv tolkning, enligt vilken endast den överskottsmängd av kaviar av störarter som importerats ska beslagtas.

22 Den hänskjutande domstolen hyser dessutom tvivel om huruvida det är möjligt att tolka artikel 2 j i förordning nr 338/97 så, att den utesluter att de av XY importerade burkarna med kaviar av störarter kan kvalificeras som ”personliga tillhörigheter eller tillhörigheter som ingår i hushåll”, på grund av att XY uppgett att hennes avsikt är att ge bort dem som gåva till tredje man. Den hänskjutande domstolen har i detta avseende påpekat att det inte på något sätt framgår av ordalydelsen i denna bestämmelse eller av artikel 57.5 a i förordning nr 865/2006 att begreppet ”personliga tillhörigheter eller tillhörigheter som ingår i hushåll” endast är tillämpligt när importören av det aktuella exemplaret använder det eller själv konsumerar det, och att det inte finns någon omständighet i det nationella målet som tyder på att XY innehade dessa burkar i kommersiellt syfte. Den hänskjutande domstolen har även betonat att det i praktiken kan vara svårt för tullmyndigheterna att på ett tillförlitligt sätt kontrollera importörens avsikter. Att tillåta import av ett exemplar när detta faktiskt kommer att konsumeras av importören och att förbjuda import när exemplaret kommer att konsumeras av tredje man skulle dessutom vara ologiskt.

23 Mot denna bakgrund beslutade Bundesfinanzhof (Federala skattedomstolen, Tyskland) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen:

”1) Ska artikel 57.5 a i förordning nr 865/2006 … tolkas så, att en importör som medför en total mängd på mer än 125 g kaviar av störarter (*Acipenseriformes* spp.) i behållare som är individuellt märkta och varken visar upp ett exportdokument/återexportdokument eller ett importtillstånd, får behålla en mängd på upp till 125 g kaviar, under förutsättning att importen inte sker för något av de ändamål som anges i artikel 57.1 första stycket i förordning nr 865/2006?

2) Om svaret på denna fråga är jakande:

Anses exemplar som har förts in i unionens tullområde vara personliga tillhörigheter eller hushållsföremål i den mening som avses i artikel 7.3 i förordning nr 338/97 även om importören vid tidpunkten för importen uppger att denne har för avsikt att skänka dessa till andra personer efter importen?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Den andra frågan

24 Den hänskjutande domstolen har ställt den andra frågan, som ska prövas först, för att få klarhet i huruvida artikel 7.3 i förordning nr 338/97 ska tolkas så, att kaviar av störarter, när den förs in till unionens tullområde, kan anses vara en ”personlig tillhörighet eller tillhörighet som ingår i hushåll” i den mening som avses i denna bestämmelse, när den är avsedd att ges bort som gåva till tredje man, och således kan omfattas av det undantag från skyldigheten för importören av kaviaren att uppvisa ett importtillstånd, som föreskrivs i denna bestämmelse.

25 Enligt fast rättspraxis ska vid tolkningen av en unionsbestämmelse inte bara lydelsen beaktas, utan också sammanhanget och de mål som eftersträvas med de föreskrifter som bestämmelsen ingår i (dom av den 2 juli 2020, Magistrat der Stadt Wien (Europeisk hamster), C-477/19, EU:C:2020:517, punkt 23 och där angiven rättspraxis).

26 Det ska i detta hänseende för det första påpekas att enligt artikel 7.3 i förordning nr 338/97 omfattas inte införsel till unionens tullområde av döda exemplar, delar eller derivat av exemplar av arter som upptagits i bilagorna A–D till denna förordning av skyldigheten att uppvisa ett importtillstånd för det ändamålet, när det handlar om personliga tillhörigheter eller tillhörigheter som ingår i hushåll.

27 Enligt definitionen i artikel 2 j i förordning nr 338/97 omfattar begreppet ”personliga tillhörigheter eller tillhörigheter som ingår i hushåll” döda exemplar, delar av eller derivat av exemplar som tillhör en privatperson och utgör en del eller kommer att utgöra en del av vederbörandes normala egendom och tillhörigheter.

28 Det kan således konstateras att denna bestämmelses lydelse inte gör det möjligt att otvetydigt avgöra huruvida det för att begreppet ”personliga tillhörigheter eller tillhörigheter som ingår i hushåll” ska vara tillämpligt krävs att importören själv använder eller konsumerar de döda exemplaren, delar av eller derivat av exemplaren.

29 Det kan nämligen inte uteslutas att sådana tillhörigheter som utgör personlig egendom eller innehas för personligt bruk därefter av importören överlåts, utan vederlag, till tredje man som gåva, i stället för att behållas av importören enkom för eget bruk.

30 Vad för det andra gäller det sammanhang som förordning nr 338/97 ingår i, erinrar domstolen om att förordningen, enligt dess artikel 1 andra stycket, ska tillämpas under iakttagande av målen, principerna och bestämmelserna i CITES, till vilken unionen har anslutit sig. Domstolen kan därför inte bortse från dessa i den mån det är nödvändigt att beakta dem för att tolka bestämmelserna i denna förordning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 23 oktober 2003, Nilsson, C-154/02, EU:C:2003:590, punkt 39).

31 I punkt 1 i resolution 13.7 från partskonferensen för CITES – som gör det möjligt att klargöra tolkningen av bestämmelserna i den konventionen, vilka nämns i föregående punkt – anges att begreppet ”personliga tillhörigheter eller tillhörigheter som ingår i hushåll” avser exemplar som utgör personlig egendom eller innehas för personligt bruk, i icke-kommersiellt syfte, har förvärvats lagligen, och transporterades eller ingick i det personliga bagaget, eller utgjorde en del av ett flyttlass.

32 Det ska dessutom påpekas att det i artikel 57.1 i förordning nr 865/2006 föreskrivs att undantaget i artikel 7.3 i förordning nr 338/97 inte ska gälla för exemplar som används för kommersiell förtjänst, säljs, visas för kommersiella ändamål, bevaras för försäljning, saluförs eller transporteras för försäljning.

33 Det framgår således såväl av ordalydelsen i artikel 57.1 som av punkt 1 i resolution 13.7 från partskonferensen för CITES att den omständigheten att exemplaret inte har importerats i kommersiellt syfte, utgör ett avgörande kriterium vid dess kvalificering som ”personlig tillhörighet eller tillhörighet som ingår i hushåll”. Denna tolkning stöds även av de mål som eftersträvas med förordning nr 338/97.

34 Domstolen påpekar för det tredje att den skyddsordning som har inrättats för exemplaren av de arter som upptagits i bilagorna A och B till förordning nr 338/97 har till syfte att säkerställa ett så fullständigt skydd som möjligt för vilda djur och växter genom kontroll av handeln med dem, under iakttagande av de mål, principer och bestämmelser som återfinns i CITES (dom av den 4 september 2014, Sofia Zoo, C-532/13, EU:C:2014:2140, punkt 34 och där angiven rättspraxis).

35 I ingressen till resolution 13.7 från partskonferensen för CITES anges att exemplar av de arter som upptagits i bilaga I till denna konvention, däribland störarter, inte får användas huvudsakligen i kommersiellt syfte i importlandet.

36 Det framgår således såväl av det sammanhang som förordning nr 338/97 ingår i som av de mål som eftersträvas med förordningen att ett dött exemplar, en del av eller ett derivat av exemplar, såsom kaviar av störarter, inte kan kvalificeras som en ”personlig tillhörighet eller tillhörighet som ingår i hushåll” i den mening som avses i artikel 7.3 i nämnda förordning, när importören har ett

kommersiellt syfte. En sådan kvalificering är däremot tillåten när nämnda kaviar utgör personlig egendom eller innehas för personligt bruk, i icke-kommersiellt syfte, oberoende av om den är avsedd att ges bort som gåva till tredje man.

37 Mot denna bakgrund ska den andra frågan besvaras enligt följande. Artikel 7.3 i förordning nr 338/97 ska tolkas så, att kaviar av störarter, när den förs in till unionens tullområde, kan anses vara en ”personlig tillhörighet eller tillhörighet som ingår i hushåll” i den mening som avses i denna bestämmelse, när den är avsedd att ges bort som gåva till tredje man – och förutsatt att det inte finns någon omständighet som påvisar ett kommersiellt syfte – och kan således omfattas av det undantag från skyldigheten för importören av kaviaren att uppvisa ett importtillstånd, som föreskrivs i denna bestämmelse.

Den första frågan

38 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artikel 57.5 a i förordning nr 865/2006 ska tolkas så, att tullmyndigheten endast ska beslagta den mängd av importerad kaviar av störarter som överstiger gränsen på 125 g per person, på grund av att importören inte innehar ett tillstånd som utfärdats för den genomförda importen, och inte hela den mängd som införts till unionens tullområde.

39 Enligt den fasta rättspraxis som det hänvisas till i punkt 25 ovan ska vid tolkningen av en unionsbestämmelse inte bara lydelsen beaktas, utan också sammanhanget och de mål som eftersträvas med de föreskrifter som bestämmelsen ingår i.

40 Domstolen erinrar inledningsvis om att enligt artikel 57.5 a i förordning nr 865/2006 är importören inte skyldig att visa upp ett importtillstånd för den behöriga tullmyndigheten vid införsel av högst 125 g kaviar av störarter per person.

41 Det kan således konstateras att ordalydelsen i denna bestämmelse inte i sig gör det möjligt att fastställa följderna av att denna gräns på 125 g överskrids för fastställandet av den mängd kaviar av störarter som ska beslagtas av den behöriga tullmyndigheten.

42 Vad därefter gäller det sammanhang som denna bestämmelse ingår i, ska det påpekas att artikel 4.2 i förordning nr 338/97 stadfäster principen att införsel av exemplar av arter som upptagits i bilaga B får ske under förutsättning att ett av en administrativ myndighet i bestämmelsemedlemsstaten utfärdat importtillstånd uppvisas.

43 Härav följer att artikel 57.5 a i förordning nr 865/2006 – i och med att importören av kaviar av störarter undantas från skyldigheten att uppvisa ett importtillstånd när maxgränsen på 125 g per person har iakttagits – utgör ett undantag från principen i artikel 4.2 i förordning nr 338/97 och ska därför tolkas restriktivt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 17 januari 2013, kommissionen/Spanien, C-360/11, EU:C:2013:17, punkt 18 och där angiven rättspraxis).

44 Vad slutligen gäller de mål som eftersträvas med förordning nr 338/97 erinrar domstolen om att förordningen, i enlighet med dess artikel 1 och såsom nämnts ovan i punkt 34, syftar till att säkerställa ett så fullständigt skydd som möjligt för vilda djur och växter genom kontroll av handeln med dem.

45 Ett sådant skydd kan emellertid endast säkerställas om det undantag som föreskrivs i artikel 57.5 a i förordning nr 865/2006 är begränsat till import av små mängder kaviar av störarter och således endast om den behöriga tullmyndighetens beslag omfattar hela den mängd kaviar av störarter som införts till unionens tullområde.

46 En motsatt tolkning, som innebär att det godtas att den behöriga tullmyndigheten, inom ramen för detta undantag, endast ska beslagta den mängd kaviar av störarter som överstiger gränsen på 125 g per person, skulle dessutom, såsom den tjeckiska regeringen har påpekat i sitt skriftliga yttrande, främja att derivat av exemplar av arter som upptagits i bilaga B till förordning nr 338/97 importeras utan importtillstånd, och strida mot syftet, som anges i skäl 12 i nämnda förordning och i skälen 2 och 6 i förordning nr 865/2006, att underlätta tullförfaranden och säkerställa effektiva kontroller.

47 Det framgår av begäran om förhandsavgörande att Finanzgericht Düsseldorf (Skattedomstolen i Düsseldorf) slog fast att två burkar med kaviar av störarter på 50 g vardera, det vill säga en total mängd på 100 g per person, borde ha återlämnats till klaganden av huvudtullkontoret B. Denna bedömning visar emellertid – utöver att XY därigenom gick miste om möjligheten att erhålla ytterligare 25 g kaviar av störarter som hon, med hänsyn till gränsen på 125 g per person, hade rätt att importera utan att behöva uppvisa ett importtillstånd – komplexiteten av de förfaranden som tullmyndigheterna skulle ställas inför om endast överskottsmängden av kaviar av störarter skulle beslagtas.

48 Mot denna bakgrund ska den första frågan besvaras enligt följande. Artikel 57.5 a i förordning nr 865/2006 ska tolkas så, att när den mängd kaviar av störarter som införts till unionens tullområde överstiger gränsen på 125 g per person och importören inte innehar ett tillstånd som utfärdats för den genomförda importen, ska hela den mängd kaviar av störarter som således har importerats beslagtas av den behöriga tullmyndigheten.

Rättegångskostnader

49 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (sjunde avdelningen) följande:

1) **Artikel 7.3 i rådets förordning (EG) nr 338/97 av den 9 december 1996 om skyddet av arter av vilda djur och växter genom kontroll av handeln med dem, i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EU) nr 1320/2014 av den 1 december 2014, ska tolkas så, att kaviar av störarter, när den förs in till Europeiska unionens tullområde, kan anses vara en ”personlig tillhörighet eller tillhörighet som ingår i hushåll” i den mening som avses i denna bestämmelse, när den är avsedd att ges bort som gåva till tredje man – och förutsatt att det inte finns någon omständighet som påvisar ett kommersiellt syfte – och kan således omfattas av det undantag från skyldigheten för importören av kaviaren att uppvisa ett importtillstånd, som föreskrivs i denna bestämmelse.**

2) **Artikel 57.5 a i kommissionens förordning (EG) nr 865/2006 av den 4 maj 2006 om närmare föreskrifter för tillämpningen av förordning nr 338/97, i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EU) 2015/870 av den 5 juni 2015, ska tolkas så, att när den mängd kaviar av störarter som införts till Europeiska unionens tullområde överstiger gränsen på 125 gram per person och importören inte innehar ett tillstånd som utfärdats för den genomförda importen, ska hela den mängd kaviar av störarter som således har importerats beslagtas av den behöriga tullmyndigheten.**

Underskrifter